

Potser sí que ja n'hi ha prou!

CARLES ROSSINYOL I VIDAL

Regidor portaveu del grup municipal de CiU

Per definir el tarannà català, la nostra forma de ser, com a poble i com a individus, s'ha dit de tot. Els tòpics populars estan servits. Que som seny i rauxa, que som agarrats, nostàlgics, sentimentals, que ens falta autoestima o que som treballadors, per citar-ne alguns.

Qualificatius, alguns, en to positiu, i d'altres, en to negatiu, segons sigui amic o enemic qui ens qualifica. Però de vegades aquells que no ens aprecien són els qui s'aprofiten del nostre sentimentalisme patriòtic i saben ensabonar-nos quan els interessa. Saben que, als catalans, quan ens lloen una mica, ens tenen agafats. El Sr. Aznar ho sabia prou quan va dir que parlava català a la intimitat, i el Sr. Zapatero també quan ens va dir que recolzaria el que els catalans decidíssim.

Però potser si alguna cosa ens caracteritza és la paciència, santa paciència! Ja ens poden vilipèndiar, insultar, menysprear, boicotejar, que sempre, després d'uns segons d'indignació, tornem a la compostura habitual. Com aquell viatjant de teixits que sap que per vendre a les Espanyes s'ha de posar bona cara i engaltar-ne alguna que altra. Precisament aquesta capacitat de resistència pacífica és el que més els desconcerta de la nostra forma de ser; perquè davant qualsevol adversitat tenim la capacitat de continuar lluitant.

Però potser ens hem de plantejar que ja n'hi ha prou, que ara no és hora de continuar, sinó de tornar a començar i donar un pas qualitatiu, tot sent fidels a la nostra manera de fer i de ser. De la mateixa manera que la sentència sobre

l'Estatut és un pas qualitatiu en el menyspreu a les nostres legítimes aspiracions i a la nostra voluntat de ser.

La sentència del TC sobre l'Estatut suposa donar marxa enrere en l'acord polític que definia la relació entre Catalunya i l'Estat Espanyol forjat en la transició. Des del moment en què dotze persones d'un Tribunal es consideren legítimades per esmenar la plana al Parlament de Catalunya, les Corts Generals, el Poble català -que es va pronunciar mitjançant referèndum- i tot això,

DS

“Ara és l'hora de defensar el dret a decidir del nostre país”

amb l'anuència de les principals forces polítiques espanyoles, és evident que aquell pacte polític que representava l'estat de les autonomies ja ha donat tot el que podia donar de si.

Davant de la constatació d'aquest fet, no podem caure en el desànim. Ara cal buscar altres fórmules que ens perme-

tin preservar la nostra forma de ser com a individus i com a poble. Com va dir Bertold Brecht, “qui lluita pot perdre, qui no lluita ja ha perdut”. Nosaltres no hem deixat mai de lluitar. Ara, després d'aquesta sentència i de l'actitud dels principals partits es-

panyols, el que toca és redefinir l'objectiu de la nostra lluita.

Des dels poders de l'Estat espanyol sembla que es dóna per conclòs l'Estat de les Autonomies i es dóna marxa enrere tot utilitzant argücies jurídiques per trencar pactes polítics. Doncs davant d'això cal respondre: “no renunciarem mai al que som”. Però també hem de treballar per demostrar a tothom que aquí som capaços de fer les coses millor que enlloc. Aquesta és l'única forma que tenim d'aconseguir el respecte que necessitem per convèncer a tots els catalans de les possibilitats reals que tenim com a poble per decidir el nostre futur i per fer-ho, a més, aconseguint més benestar per a totes les persones que viuen en el nostre país.

És per això que és important participar a la manifestació de dissabte 10 de juliol; per deixar clar el missatge, però tenint clar que immediatament ens hem de posar a treballar per aconseguir aquest respecte. Com deia Francesc Macià, “el seny, si no va acompanyat d'una ferma voluntat de combat, només serveix per tapar covardies”. Ara és l'hora de defensar el dret a decidir del nostre país ■